

gjort det. Folket vil altsaa, at deres Repræsentanter og deres Ansuelser skulle være gyldige og gjældende. Altsaa kan heller ikke Ansvaret lægges paa Folkethingets Flertal. Saa er der kun et eneste Sted, hvor Ansvaret samler sig som i et Brændpunkt, og det er jo Ministeriet. Efter vor Forsatning og efter alle Forsatninger maa et Ministerium ikke kunne sætte sig fast som et blivende Element, som en Institution i vort Statsliv. Et Ministerium staar som et Redskab for Folkethinget, Landstinget og Kongen, som Udfører af disse Faktors sammenstemmende Beslutning. Det kan ikke stille sig op som en Magt, der siger: det vilde vi, og det vilde vi ikke. Deri ligger hele Feilen. Naar et Ministerium saaledes sætter sig fast, udøver det samme Virkning paa Statslegemet som en Blodprop i det menneskelige Legeme. Det lammer al Ting, og det er netop det, der er fket her. Lad os tage et konkret Exempel, saa tror jeg, det vil endnu stærkere træde frem, hvor Ansvaret for hele Situationen ligger. Under denne Sags 2den Behandling blev der stillet et Vindringsforslag om at give, jeg tror 300,000 Kr. til Udvidelse af Kjøbenhavns Banegaard, og det blev, saa vidt jeg veed, motiveret derved, at Forholdene var saa flette for Diebliffet, at man ikke kunde indestaa for, at der ikke en eller anden Gang, naar der var stor Tilstrømning til Fernbanen, og mange Tog gik bort, vilde ske en stor Ulykke, hvorved mange Mennesker vilde omkomme. Det forekommer mig endogjaa, at det netop var det Argument, som den høitærede Indenrigsminister bragte i Marken. Nu! denne Bevilling bliver jo ikke givet, det kan man forudsæ. Nu sætter jeg, at en saadan Ulykke indtræffer i Mar, til næste Mar eller ad Mare. De Saghyndige mene, at den næsten er uundgaelig. Hvem bærer saa Ansvaret derfor? Efter Grundloven bærer Ministeriet Ansvaret for Regjeringens Førelse, men det bærer altsaa ogsaa Ansvaret for, at den ikke bliver ført paa den Maade, som Forholdenes Natur kræver. Altsaa, naar en saadan stor Ulykke paa det Punkt indtræffer, saa kommer det Blod, der da udspæ, over den syndige Indenrigsministers Hoved. Det kan gjerne være, at det ogsaa i dette Tilfælde gaar, som Ordsproget siger, at det kommer til at gaa ud over de Fromme. Men det hjælper

ikke. Ansvaret kan ikke flyttes. Det ligger der, og det bliver der. Altsaa, den eneste Maade, hvorpaa vi kunne komme ud af det Uføre, hvori vi nu vade, den eneste Maade, hvorpaa Lovgivningsmagten atter kan komme i Gang, og Finantsbevillingerne flyde paa forsvarlig Maade, er den, at Ministeriet forsvinder fra Stuepladsen. Efter det ikke, saa vilde vi bedblive at leve i disse sorgelige og for Landet ødelæggende Tilstande, for hvilke Ansvaret som sagt i Følge Grundloven hviler paa Ministeriet. Thi vel veed jeg, at Ministeriet og navnlig Ophavsændene til Forsatningsforandringen i 1866 have et andet Middel i Baghaanden. Jeg vil nævne det strax. Det er de provisoriske Finantslove. Den Gang, man ved Forsatningsindskrænkningen i 1866 delte Folket i to Leire, saaede man Tvedragt, og man høster Had. Man har høstet det, at man ikke kan udføre det, man skulde. Den eneste Maade, hvorpaa det vilde være denne Regjering muligt at komme til at udføre det, der paahviler den i Følge Grundloven, vilde være, dersom Ministeriet kunde faae indført en konstitutionel Praxis, i Følge hvilken provisoriske Finantslove bleve optagne om et anerkjendt Ved i vor Statsret. Der gjordes Tillob dertil i 1877, et yderst svagt og ringe Tillob, og vi vare godmodige nok til at hjælpe Regjeringen tilbage paa lovlig Wei. Der er Tegn i Luften til, at Ministeriet atter kunde have Lykt til at gaa denne Wei. Ministeriet forbeholdt sig jo netop i Forestillingen til Kongen, der ledsagede den provisoriske Finantslov i 1877, ogsaa at gaa videre og i provisoriske Finantslove optage Bevillinger, hvorom Thingene ikke ere enige. Deri er Programmet forjaavidt udtalt, og nu har den officielle „Berlingske Tidende“ gjentagne Gange indeholdt Artikler, der gaa ud paa, at ihvorvel man anerkjender, at provisoriske Finantslove ere ulovlige, saa mener man dog, at det er den eneste Maade at redde Samfundet paa. Nu er det jo ganske viit blevet erklæret baade af „Berlingske Tidende“ og af Regjeringen fra forstjellige Sider, at disse Artikler ikke skyldes den eller den, men vi vide jo alle, at der ikke optages politiske Artikler i „Berlingske Tidende“ uden Regjeringens Samtykke — i alt Fald med Regjeringens Billigelse. Det vide vi meget godt, og det tror jeg heller ikke er benægtet. Der er altsaa forjaavidt Tegn i Luften paa,